

Ο ΩΡΑΙΟΣ, Ο ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΡΟΥΝΤΙ...

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΝΕΓΚΡΙ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΟΛΦΟ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

(Απ' ε' Απομνηνεύματα της διάσημης Πελωνίδος πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου)



ΤΟ προηγούμενο τεύχος, σταματήσαμε το άρθρο αυτό της Πόλας Νέγκρι—κεφάλαιο από την Αυτοβιογραφία της, η οποία έξεδόθη τελευταία σε θλιβίο,—στο σημείο ακριβώς όπου η μεγάλη Πολωνιά θενέται, εξιστορώντας την ερωτική της περιπέτεια με τον αλησμόνητο Ροδόλφο Βαλεντίνο, περιγράφει με πόση ανυπομονησία περίμεναν και οι δύο τη μέρα των γάμων τους.

Και τώρα, ως δώσουμε το λόγο στην ίδια την καλλιτέχνηδα, για να μάς αφηγήθη την θλιβερή συνέχεια αυτού του ειδυλλίου:

Το καλοκαίρι του 1926, ήρθαν στο Χόλλυγουντ η λαϊδή Β... και η φίλη της, η μίς Ζ..., η οποίες είχαν γνωρίσει το Ρούντι στο Λονδίνο. Η λαϊδή Β... ήταν νέα, όρατα, μιά από τις κομψότερες γυναίκες που γνώρισα στη ζωή μου. Ένα μονάχα κακό είχε: ήταν τρελλά ερωτευμένη με τον Βαλεντίνο! Δεν τον άφηνε ούτε μια στιγμή ήσυχου. Τον κυνηγούσε ως το στούντιο, του τηλεφωνούσε πολλές φορές στο εικοσιτετράωρο, και όταν ακόμα ο Βαλεντίνο θρικούσε από κρεββάτι του! Ένα φράδυ, ο Ροδόλφος έδωσε μια έσπεριδα προς τιμήν της. Την άλλη μέρα, περπάτηκα κατάκαρα όταν διάβασα στις εφημερίδες διάφορα ειρωνικά σχόλια για το φλέρι του Ροδόλφου με την Άγγλιδα άριστοκράτιδα.

Ήμουν, όμως, τόσο περήφανη, ώστε προσπαθούσα να συγκρατηθώ και να μη δείξω ότι ζηλεύω. Ή παθητική μου αυτή στάση, έκανε τη λαϊδή να νομίσω ότι δεν άγαπούσα τον Ροδόλφο, ότι αδιαφορούσα για τον έρωτά του. Και από τότε, η αντίζηλος μου άρχισε να με διαβάλλει στον Βαλεντίνο, με τον αντικειμενικό σκοπό να με χωρίσει με τον αγαπημένο μου... Ή κακία της έφτασε στο σημείο να πελοη τον Ρούντι να πετάξη από την θλιβιοθήκη του όλες τις φωτογραφίες μου! Τέλος, η λαϊδή Β... επέτυχε εκείνο που ζητούσε.

Στις αρχές της γνωριμίας μας με τον Βαλεντίνο, του είχα πη μία μέρα γελώντας, ότι, αν αποφασίζα ποτέ να διακόψω κάθε σχέση μαζί του, θα του έστελνα ένα μπουκετό κρίνου. Και κείνος μου αποκρίθηκε ότι θα μου έστελνε χρυσάνθεμα—τά μόνον δηλαδή λουλούδια που αντιπαθούσε!

Ένα απόγευμα λοιπόν, μόλις επέστρεψα σπίτι από μία δεξίωση σε μία φιλική θίλλα, έξω φρενών από το θυμό μου γιατί υποκρέωθηκα ν' άνεχθώ για μία ακόμα φορά τ' άθεσμα του Βαλεντίνο χαριεντιζομένου με την λαϊδή Β..., αποφασίσα ειρωνικά για ν' απαλλαγώ από το μαρτύριο της ζηλείας, να διακόψω κάθε σχέση με τον μνηστήρα μου. Και του έστειλα ένα μπουκετό από κρίνους. Ύστερ' από λίγες ώρες, έπαρνα μια πελωρία ανθοδέσμη από χρυσάνθεμα...ψεύτικα. Πριν ακόμα προσφάτω, να συνέλθω από την κατ' πληξί μου, παρουσιάστηκε και ο ίδιος ο Ρούντι.

Φαντάσθηκες, αγαπημένη μου, μου είπε, πώς θα μπορούσα να σου στείλω λληθινά χρυσάνθεμα, πώς θα μπορούσα να τα χαλάσω μαζί σου; Τα λουλούδια που σου έστειλα είνε τόσο αληθινά, όσο... και η αγάπη μου για τη λαϊδή Β...

Και η ιστορία αυτή, η οποία άρχισε για μένα με δάκρυα πόνου, τελείωσε με δάκρυα χαράς!

Ύστερ' από λίγες μέρες, η λαϊδή Β... άναγκάζοταν να φύγη από το Χόλλυγουντ, ντροπισμένη για την ήττα της. Θεωρώ περιττό να σας πώ, ότι η αναχώρησή της δεν με λύπησε διόλου!

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που πέθανε ο Βαλεντίνο. Στο διάστημα αυτό, ζήτησα τη λήθη στην έντατική εργασία, στις διασκεδάσεις, στον έρωτα άλλων ανδρών... Τού κάκου όμως! Όταν φιλοδία για τελευταία φορά την κρία ταφόπετρα που σκέπασε το Ρούντι, στο μικρό κοιμητήριο όπου αναπαύεται τώρα, κατάλαβα ότι δεν ήμουν πια παρά μιά ζωντανή νεκρή... Κι' αυτήν την έντύπωσι εξακολουθώ να έχω μέχρι σήμερα. Καμιά χαρά, καμιά έλπίδα δεν μπορεί πια να θερμάνη την παγωμένη μου καρδιά...

Άς εναζήσω τώρα τις πύξ τρομερές, τις πύξ άγωνιώδεις στιγμές της ζωής μου. Άς εναζήσω τώρα την απόγνωση που δοκίμασα ενώ ο Ρούντι άροπυέθανε μακριά μου...

...Περσάμα μαζί δλο το καλοκαίρι του 1926, κάτω από ένα άνεφelo ουρανό ευτυχίας. Τέλος, ώρισάμα και τη μέρα των γά-

μων μας. Προηγούμενος, όμως, ο Ρούντι έπρεπε να πάη στην Νέα Υόρκη, για να δώση μερικές παραστάσεις. Δεν μπόρεσα να τον συνοδεύσω σ' αυτό το ταξείδι του, έπειδη την εποχή ακριβώς εκείνη άρχισε το γύρισμα του «Αυτοκρατορικό Ξενοδοχείου», στο όποιο πρωταγωνιστούσα.

Και, πράγμα παράξενο, ένα άνεξηγοη προαισθήμα μου έλεγε ότι δεν έπρεπε ν' αφήσω τον Ροδόλφο να φύγη, γιατί δεν θα τον ξανάβλεπα ποτέ πια!...

—Μη γίνεται παιδί, Πόλα! μου έλεγε ο Βαλεντίνο γελώντας. Θα ξαναγυρίσω σε δυο έβδομάδες το πολύ!

Η τελευταία νύχτα που πέρασα με τον Ρούντι, στάθηκε η ώραιότερη απ' όλες. Άλημονήτες ώρες στοργής και αγάπης, λόγια τρυφερά που μένετε για πάντα ζωηρά στην καρδιά μου, γλυκίς άναμνήσεις που τόσο με βασανίζετε σήμερα, ποτέ δεν θα μπόρεσω να σας ξεχάσω! Άποτελείτε όλες μαζί μία μοναδική στιγμή! Χαρά στον άνθρωπο εκείνον που γνώρισε την ασύγκριτη αυτή στιγμή!

Τέλος, ο Βαλεντίνο έφυγε για τη Νέα Υόρκη.

Καθεμέρα, μου έστελνα από κει έκτανη τηλεγραφήματα. Μου τηλεφωνούσε στο στούντιο και στο σπίτι μου... Μου φανότανε πως έξακολουθούσα να τον έχω κοντά μου. Και, ογιά-ογιά, οι φόβου μου αιιάθουσαν. Γελούσα πια κι' εγώ για τ' ανήτητα προαισθήματά μου...

Μιά νύχτα, ο Ρούντι μου έπεε στο τηλεφώνου:

—Τά βασάνια μας τελείωσαν, αγάπη μου! Άβριο ή μεθαύριο θα ξαναθρίσκωμια κοντά σου και θα σε σφίγγω στην άγκαλιά μου!

Έκείνη την νύχτα, δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι από την γλυκεία ταραχή που μ' έπιασε, από την ανυπομονησία μου να ξανααχθίξω τά μαύρα μαλλιά του Βαλεντίνο.

Την επομένη, λάθανε ένα τηλεγράφημα από τη Νέα Υόρκη. Νόμισα πως ήταν από τον Ρούντι και το άνοιξα με λαχτάρα—για να διαβάσω τ' ακόλουθα:

«Ο κ. Βαλεντίνο ύπέστη έγχείρησιν σκληροκοιτιδίου και γαστρικού έλκους. Κατάστασις του ίκανοποιητική».

Τρελλά από άγωνία, τηλεφώνησα στο νοσοκομείο. Μιά άπαθής και άταραχη φωνή με πληροφορήσε ότι η έγχείρησις επέτυχθη και ότι δεν ύπηρχε λόγος ν' άνησυχώ...

Στο στούντιο, κανείς δεν ήθελε να πάρη στα σασάρια τούς φόβου μου και την άνησυχία μου. Με κοροϊβευαν επειδή βασανίζόμουν χωρίς λόγο από θλιβερές σκέψεις... Έξ άλλου, ήμουν ύποκρεμένη να συνεχίσω το γύρισμα του φιλμ... Μ' αυτήν την μυχική κατάσταση, έπιασε τις κριωότερες σκηνές του «Αυτοκρατορικού Ξενοδοχείου». Ύστοςσο, κάθε δυο ώρες σταματούσα την εργασία μου κι' έτρεχα στο τηλεφώνου. Ή πληροφορίες που μου έδιναν από το νοσοκομείο, ήσαν πάντοτε καθησυχασικές... Ο άρχινοσοκόμος μάλιστα μου άνεκρινε ότι ο Ροδόλφος τον παρακάλεσε να μου μεταβιθάση τούς θερμούς γαιρετισούς του:

«Πέστε στην Πόλα ότι είμα καλά και ότι δεν έπρεπε ν' άνησυχί!»

Στο μεταξύ, οι έφημεριδοπώλια φάναζαν στους δρόμους:

—Σοβαρά ή κατάστασηις του Βαλεντίνο!...

Έγώ, όμως, κλεισμένη στο θάθος του στούντιο, δεν μπορούσα να τούς άκούσω...

Πέρασαν έτσι κάμποσες μέρες άγωνίας για μένα. Μαύρα και θλιβερά προαισθήματα με βασανίζαν. Τά ευχάρισια νέα που μου έστελναν από το νοσοκομείο δεν μπορούσαν να διαλύσουν τούς φόβου μου. «Ο Ρούντι θρίσκεται τώρα εκτός κινώδων... Σε λίγες μέρες, θα μπόρεση να σηκοη... Σε μιά εβδομάδα το πολύ θα θρίσκεται στο Χόλλυγουντ... Σας στέλνει πολλά φιλά...» Μιά δλα αυτά τά παρηγορητικά λόγια δεν ήσαν ικανά να μου θγάλωμ από την καρδιά την άγωνία που με βασανίζε τόσο καιρό...

Στο διάστημα αυτό, το γύρισμα του φιλμ προχωρούσε. Έπαίζα μηχανικά σκεδόν, γιατί ή σκέμη μου ήταν πάντοτε γυρισμένη προς τον αγαπημένο μου, που ύπεφερε στο κρεββάτι ενός νοσοκομείου.

Άλλοίμονο! Έπρεπε να περσώ πολύς καιρός για να μάθω τί έλεινε παιχνιδί μου έπιασαν δλοι στο στούντιο!

Η διεύθυνσι της Έταρίας, καταλαβαίνοντας ότι μόλις θα μάθαινα ότι ο Ρούντι κινδυνεύει πραγματικά, θα παρατούσε το φιλμ στη μέση και θα έτρεχα στη Νέα Υόρκη, έλαβε την από-



Ο Ροδόλφος Βαλεντίνο



ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Του SULLY PRUDHOMME)

φαι να μου αποκρύψει την πραγματική κατάσταση που μνηστή- ρου. Είχαν οργανώσει γύρω μου ολόκληρη συνομοσία. Δεν άφηναν να κυκλοφορούν έσημερίδες στο στούντιο, δεν επέτρεπαν σε κανένα δημοσιογράφο να με πλησιάσει, έβαλαν δλους τους συναδέλφους μου να μου μεταδίδουν ψεύτικες ειδήσεις για την ύγεια του Βαλεντίνο!... Καταλαβαίνετε, θέματα, γιατί έγγιναν όλα αυτά: για να τελειώσω το φιλμ που γυρίζα στην κανονική του προθεσμία. Αυτός έβλε ο άσφαλμένος νόμος του Χόλλυγουντ. Καμιά δύναμη δεν μπορεί να σταματήσει το γύρισμα μιάς ταινίας. Η καρδιά μπορεί να ραγίσει, μα ή «κάμερα» θα έξακο- λουθήσει να δουλεύει...

Μιά μέρα, όμως, έμαθα την τρομερή αλήθεια, που ήθελα να μου την αποκρύψουν.

Ήταν, θυμάμαι καλά, ένα πένθιμο πρωινό το Σεπτέμβριου. Η καμαριέρα μου είχε βγεί, νη και κήνη περίπατο στα σκυλιά. Τη νύχτα κείνη, δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι. Στριφογυρίζα στο κρεβάτι μου βασανισμένη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, από μαύρα και θλιβερά προσιθήματα.

Ξαφνικά, χτύπησε το τηλέφωνο. Το κουνουσιμά του άνττήχη- σε παράξενα στην καρδιά μου... Μου φάνηκε σαν πένθιμη κω- δονοκρουσία. Φοβόμουν να σηκωθώ από το κρεβάτι μου και να ξεκρεμάσω τó ακουστικό, γιατί κάτι μου έλεγε πως εκείνο που θά μάθαινα θα με σκοτώνει άμειως...

Τό τηλέφωνο έξακολουθοόσε να χτυπά με πείσμα...

Ήδησα από τó κρεβάτι μου σαν τρελλή και πλησίασα στο τραπέζακι με τó τηλέφωνο. Καί, με μιά άποστημ κίνηση, ξεκρέ- μασα τó ακουστικό.

Ήταν ένας δημοσιογράφος. —Με συγχωρείτε... Μήπως είναι στο τηλέφωνο ή καμαριέρα της δεσποινίδος Πόλας Νέγκρι;

Μιά άγνωστη δύναμη μ' έβαλε ν' απαντήσω: —Ναι, έγώ είμαι, ή καμαριέρα... Τί θέλετε, κύριε;

Ο δημοσιογράφος νόμισε τότε ότι μπορούσε να ξεθαρρευτεί με μιά καμαριέρα.

—Θά σου ζήτησω μιά χάρη, γλυκό μου κορίτσι! μου έπτε. Μπορείς να με πληροφορήσεις πώς της φάνηκε της κυρίας σου όταν έμαθε τó θάνατο του Βαλεντίνο!...

—Ένα άορατο σφυρί με χτύπησε τότε κατακέφαλα...

Μου φάνηκε πώς ή γή σάλεινε κάτω από τó πόδια μου...

Καί σωριάστικα στο πάτωμα, ανάισθητη...

—Όταν συνήρθα, ένιωσα στην καρδιά μου μιά τραγ ματι- κή ή πληγή. Καί στο μυαλό μου άρχισε άμείως να τριγυρίζει σαν νυχτερίδα ή σκέμη:

—'Ο Ροϋντι μου πέθανε!... Πέθανε ο άγαπημένος μου!... Τόν έχασα για πάντα!... Δεν θά τόν ξαναδώ!... 'Ο Ροϋντι μου πέθανε...

Μερικοί γιατροί, σκυμμένοι από πάνω μου, προσπαθούσανε να μου φανούν χρήσιμοι.

—Γιατί με ζαναφέρατε στις αίσθήσεις μου; τους ρώτησα. Γιατί δεν με άφήσατε σε μιά αιώνια λιθομμία, για να μί αι- σθανώμαι πειά τίποτα, για να μί σκέπτομαι τίποτα!...

—Όντε γώ δεν έξέρω πώς θρήκα τή δύναμη να πάω τó τράινο για τή Νέα 'Υόρκη. 'Υστερ' από ένα ταξείδι άρκετών ώρων, που μου φάνηκαν αιώνες, κατέβαινα από τó σταθμό της πρωτεύουσας, παραπατώντας σαν μεθυσμένο, ανθρώπινο ράκος, χωρίς να θλέπω τó πλήθος που με είχε περικυκλώσει, με διακριτικές έκδηλώσεις συμπόνας...

—'Ω! καταλαβαίνω ότι θά μου έινε αδύνατο να σds περιγρά- ψω τόν σπαργμό μου όταν αντίκρυσαν τόν Ροϋντι έξαπλωμένο νεκρό σ' ένα κρεβάτι τού νοσοκομείου, τή στιγμή άπόγνωσης που με κυρίεψε, ένω συνόδευα τόν άναπνεύμο μου ως τή τε- λευταία του κατοικία... Ποιά λόγια θά μπορούσαν να έξιστορη- οουν παραστατικά τήν άγωνία μου, τόν πόνο μου;

Μετά τήν κηδεία, πήγα καί κλειδώθηκα στο δωμάτιο ένός ξε- νοδοχείου, μόνη μου, χωρίς καμιά συντροφιά, άφου κανείς δεν θά μπορούσε να με παρηγοήσει. Σέ λίγο, ήρθε καί με θόηκε ή Μαίρη Πικφορντ καί μου έβωσε άμλητη ενάγραμμα από τó γιατρό Μήκκερ, ó όποιος παραστάθηκε τó Βαλεντίνο ως τις τε- λευταίες του στιγμές.

—'Αντιγράφω έδώ τήν έπιστολή αυτή:

«'Αγαπητή μου δεσποινίς, —Παραδέλασε την κυρία Μαίρη Πικφορντ να σds διαβήθηκε αυτό μου τó γράμ- μα, γιατί άλογογώ πός δεν έχω τή δύναμη να σds άποκριθώ... 'Υστερ' από τó τοουερό βράδυ, που συνέβη, άποφάσισα να πάω σε μιά έξοχή, για να μί ανεβώ καί γώ από τήν ταραχή μου...

—'Εμεινα τó προσκέαλο τού Ροδόλφου ως τήν τελευταία του στιγμή. Μισή ώρα πριν πέθαινε, ó άλημονήτος φίλος μας διατηρούσε όλη τήν πνευματική του διαγωγή. Για να άπασιολώσω κάπως τή σκέμη τού, άρμια να καταστρώ- ω μετ' του διάφορα σχέδια για τó μέλλον. Συμφωνήσαμε, μέλιστα, μιλία θά γυροίνασε από τó κρεβάτι, να κάνουμε μιά μεγάλη παραδέλαστικα ένδρο- μη... Καθόμουν τότε στην άκρη τού κρεβατιού τού... Ξαφνικά ó Ροϋντι μου έπτε:

—Πολύ φοβάμαι, γιατρέ μου, μήπως δεν θά μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε μετ' σου τήν έκδρομή... Ποιάς έξερε δίως!... 'Ισως να συναντηθοούμε στον άλλο κόσμο!...

—'Υστερ' από λίγες στιγμές ó Βαλεντίνο μπήκε στην έπιθανάτι άγωνία.

—Τά τελευταία του λόγια ήταν:

—Πόλα! Πόλα!... 'Αν δεν ποστάσω να τή κοιτάω, να τή πητέ, για- τρέ μου, ότι τήν άνατώ καί ότι ολόκληρη ή σκέμη μου τής άνηκει!...»

—'Επτά χρόνια πέρασαν από τότε που πέθανε ó Ροδόλφος Βα- λεντίνο. Μά ή άνδυνήσι τού διατηρείται ακόμα ζοηρή στην καρ- διά όλων τών γυναικών που τόν γνώρισαν από κοντά ή από τά φίλμ του. 'Η γυναίκες τόν λατρεύσανε όχι μόνάχα γιατί ήταν ώ-

Θάβηλα να προσευχηθώ τά στήθια μου θαραίνουν, όί στεναγοί, μα ή σκέμη μου δε στέργ' ή σιδερένια. Κι' άν μιάς μανουλάς Χριστιανής παρακαλεί με ή έννοια, καί τών μαρτύρων τά αίματα τά μάτια μου πληθαίνουν. Μεγάλα μετανιώματα, άγάπης δίψης, δάκρυα, δεν έξαναφέρνει τίποτε τήν πίστι στην καρδιά μου. Μιάν άγωνί' άμαρτωλή μα κι' άνια είν' ή δικιά μου. Καταφρονεί ή λαχτάρα μου κάθε Θεό στην άκρη! Μά θέλω να προσευχηθώ' μόνος τόν γή τρομάξω! —Κύριε, Κύριε, είσ' αυτός, έλπίδια μου καί νίκη; Τά χέρια δένα, καρτερώ καί σκύθω τó κεφάλι, καί τó Πιστεύω, πόλεγα παιδί, τó λέγω πάλλι... 'Όμως δεν θλέπω τίποτε να στέκη έμπρός μου—'Ω φρίκη! Μετάφρ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΝΑΞΕΡΑΝ

(Του EPP. ΧΑ-Ι-ΝΕ)

Νάξεραν τά λουλουδάκια ή καρδιά μου πώς πονει θά έδάκρυσαν μαζί του θά μου γιάνουν τή πληγή

Νάξεραν τά άφρονάκια πώς είν' άρρωστος θραεία, θά μου τραγουδοόσαν όλα εθώμη παρηγορία.

Η ΩΜΟΡΦΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

(Του EPP. ΧΑ-Ι-ΝΕ)

Τράβα τή θάρκα σ'άκρογιάλι έσύ-που άφήνεσαι όλη μέρα όμορφη κόρη τού ψαρά στής θάλασσασ τήν άγκαλιά. Κι' έλα καί κάσε δώ κοντά θάλασσα μιάζει κ' ή καρδιά (μου) με κύματα καί σουητά Γείρε άφοβα τó κεραλάκι καί κρόθει μέσα στο θυθό της πά στη θερμή μου τήν καρδιά, μαργαριτάρια διαλεχτά.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Του EPP. ΧΑ-Ι-ΝΕ)

Δέν πιστεύω ούρανό, τήν καρδούλα σου πιστεύω, που μιάς λέει ó παππάς, αυτήν έχω για Θεό. τά ματάκια σου πιστεύω, Δέν πιστεύω 'γώ κακό, αυτά έχω ούρανό. 'Αδη, κόλαση, πονή, τά ματάκια σου πιστεύω, Δέν πιστεύω 'γώ Θεό, καί τή δόλια σου καρδιά, που μιάς λέει ó παππάς.

Η ΛΗΘΗ

(Του ΖΟΣΕ ΜΑΡΙΑ ΝΤ' ΕΡΕΝΤΙΑ)

'Ερειπωμένος ó Ναός (στού κάθου τόν άθέρα Κ' ή μαρμαρένος του ή Θεές κ' όι χάλκινοι του 'Ηρώδ. Παγινίδι είνε τού θάνατο στην άγρια ένούτη έξερα, τή δόξα τους που έρημηκή θάφτει μόνάχα ή γλόη. Μονάχος, κάπου, ένας θσοκός, που πάει να πιούν τά ζά του, Μέ κάποιο από τή κόγγη του παμπάλαιο μυρολόι Γιομίζοντας τά πέλαγα καί τόν γαλήνιο αϊθέρα, Περνάει στο άτέλειωμο ούρανο τó μαύρο άνάστημά του. Κι' ή Μόνα ή Γή ή τόσο γλυκεία ένόω άρχαίων ή χώρα, Βλασταίνει, μάτια ευγενική, κάθε άνοιξί της τάρα, Συνατρίμμι στο κιονόκρανο κάποιο άλλο της άγκάθι... Μά στών προγόνων ό "Άνθρωπος τ' ένειρο εκείνο, δίχως Νά φρίσση, άκούει τή θάλασσα, μέσ' στών νυχτών τά βήθη Που τις Σειρήνες της θρηνεί κάθε πικρές της ήχος.

Μετάφρ. ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

ραός καί γιατί είχε φωνή μελωδική σαν τόν ήχο ένός θιολιού, άλλα κ' έπειδή συμβόλιζε γι' αυτές τήν παιδαίστικη άφέλια συγκερασμένη με τήν άνδρική ρώμη...

—Πίνω για σένα, Ροϋντι, μοναδική έρωτα τής ζωής μου!... 'Εγώ ζώ άκόμα.

Δέν είχα τή δύναμη να σκοτωθώ. Μά ή ζωή χωρίς τó Ροϋντι μου, ίσοδυναμεί για μένα με χί- λους καθημερινούς θανάτους...

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ